Р Е Ш Е Н И Е
№ 43737

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 11 състав,** в публично заседание на 26.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **1184** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на И. Р. Г., чрез адв. Х. срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) – МВР, в качеството й на юридическо лице имащо самостоятелна правосубектност, с която иска да му бъдат изплатени:

- имуществени вреди, които се изразяват в плащането на адвокатски хонорар в размер на 2 хиляди лева за процесуално представителство пред СРС и 2 хиляди лева пред АССГ С..
- неимуществени вреди в размер на 25 000лева, включително лихвите от деня на увреждането - претърпени негативни изживявания /болки и страдания/, изразяващи се в обстоятелството, че към момента на предполагаемото административно нарушение е държавен служител в служебни правоотношения в НСО – личен шофьор на висши държавни служители, като по време на обжалването книжката му е била отнета и той е бил отстранен от заеманата от него длъжност, което е накърнило доброто му име пред обществото, в семейството и в службата. Това довело до влошаване на здравето му в психологически и емоционален аспект, чувствал се потиснат, спрял да общува с близки, приятели и колеги,

Вредите, които твърди са вследствие на отменено като незаконосъобразно Наказателно постановление № 22-4332-026210 /14.12.2022г. издадено от Отдел „Пътна полиция“ СДВР, отменено с Решение №1115/20.02.2024г. на АССГ по ахд № 10166/2023г.

Постъпил е на 29.05.2026г. писмен отговор от надлежния ответник СДВР, които намира исковите претенции за неоснователни и недоказани. Заявява, че няма приложени доказателства, че ищецът след влизане в сила на Решение №1115/20.02.2024г. на АССГ е поканил ответника по иска да му заплати обезщетение и последният е изпаднал в забава, поради неплащане, за да се претендират и

лихви за забава. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ищецът, чрез адвокат Н. поддържа исковата молба, така както е подадена. Изрично в о.с.з. на 15.06.2026г. заявява, че няма да прави уточнения, включително и за датата на увреждането, във връзка с началната дата от която се претендират лихви. Претендира и разноски в настоящото производство по представен списък в размер на 2056,13 евро – адвокатски хонорар.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи се представлява от юрисконсулт С., който оспорва исковата молба като неоснователна и недоказана, иска да му се присъди юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийски градска прокуратура прокурор З. изразява становище за недоказаност на исковата претенция, тъй като не е представен договор за правни услуги с адвокат, по който да е извършено плащане и то да е авансово, както изисква Наредба №12/2004г. Намира, че искът за неимуществени вреди също не е доказан, доколкото показанията на двамата свидетели са противоречиви, а дори и да се приемат за доказани вреди, то предявената искова претенция е прекомерно висока и неотговаря на реалния интензитет на такива вреди.

Административен съд София град, като съобрази доводите и исканията на страните, както и събраните по делото доказателства установява следното от фактическа страна:

На 14.12.2022г. И. Р. Г., управлявайки личния си мотоциклет „С. АН 650 А Б.“ с рег. [рег.номер на МПС] , навлиза в насрещната лента и реализира ПТП, като след пристигане на органи на отдел „ПП“ отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство Алкотест дрегер 7510, за което му е съставен АУАН и издадено Наказателно постановление №22-4332-026210/14.12.2022г. от началник група отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

При обжалването на НП пред СРС, с Решение № 4270/23.09.2023г. СРС, 20 състав по ахд № 1392/ 23г. потвърждава наказателното постановление за нарушение на чл.16, ал.1 т.1 от ЗДвП - за това, че И. Р. Г. при наличие на две самостоятелни платна за движение навлиза и се движи в платното, предназначено за насрещно движещи се МПС и е станал причина и участник в ПТП с насрещно движещ се правомерно лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] и за нарушение, за което му е наложена глоба от 200 лева и за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП – за това, че отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство Алкотест дрегер 7510 №0136 за установяване употреба на алкохол, издаден му е талон за медицинско изследване и като пострадал от ПТП е настанен в УМБАЛ „С. Мед“ с контузия на ляв крак, не е дал кръв за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, за което нарушение му е наложена глоба от 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

С Решение №1115/20.02.2024г. по адм. д. 10166 /2023г. АССГ е отменил Решение №4270/23.09.2023г. и е отменил наказателното постановление, в частта на наложените с него глоби за нарушения на чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП и чл.174, ал.3 от ЗДвП.

Ангажирани като доказателства за твърденията в исковата молба обстоятелства са разпечатка на статия от Интернет със снимка със заглавие: “Гардът на НСО И. Г. е правил обратен завой на забранено за това място, когато станала катастрофа“ и свидетелските показания на св. Х. Г. – сестра на ищеца и Т. К. К. – колега на ищеца.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Искът е с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ във вр.чл.203 и сл. от АПК, предвид изложените фактически обстоятелства в исковата молба, Следователно, искът за обезщетение е предявен срещу надлежния ответник по чл.205, ал.1 АПК – Столична дирекция на вътрешните работи и е

допустим за разглеждане в производството пред Административен съд София-град по реда на глава XI от АПК.
Разгледан по същество исковата молба е частично ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:
Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За реализиране на отговорността по цитираната разпоредба следва да е осъществен фактическият състав, изискващ кумулативното наличие на три предпоставки – 1. незаконосъобранен акт/действие/ бездействие; 2. настъпили вреди; 3. пряка причинно-следствена връзка между вредите и незаконосъобразния акт. Отговорността е безвиновна - съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.
С аргумент от чл. 154, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.
Безспорно по делото се установява, че НП, с което са наложени глоби за нарушение на чл.16, ал.1 т.1 от ЗДвП и на чл.174, ал.3 от ЗДвП е отменено от АССГ с посоченото по-горе решение.
По въпроса за вредите съдът намира следното:
-имуществените вреди, изразяващи се в плащането на адвокатски хонорар в размер на 2 хиляди лева за процесуално представителство пред СРС и 2 хиляди лева пред АССГ С. не само, че не са доказани, но и разноски по делата по ЗАНН, с изменението и допълнението на закона (ДВ. бр.94 от 29 Ноември 2019г.), съгласно новата ал.3 на чл.63 се претендират в самите съдебни производства пред районния и административния съд. Изрично в решение №1115/20.02.2024г. АССГ е констатирал, че разноски при отмяна на на НП се дължат, но такива не са заявени от касатора И. Г.. В тази част исковата молба следва да се остави без разглеждане, поради наличие от 29 Ноември 2019г., на друг законово предвиден ред за заявяване на претенцията, а не този по чл.1 от ЗОДОВ.
- неимуществени вреди в размер на 25 000лева, включително лихвите от деня на увреждането - претърпени негативни изживявания /болки и страдания/, изразяващи се в обстоятелството, че към момента на предполагаемото административно нарушение е държавен служител в служебни правоотношения в НСО – личен шофьор на висши държавни служители, като по време на обжалването книжката му е била отнета и той е бил отстранен от заеманата от него длъжност, което е накърнило доброто му име пред обществото, в семейството и в службата. Това довело до влошаване на здравето му в психологически и емоционален аспект, чувствал се потиснат, спрял да общува с близки, приятели и колеги.
За емоционалното му състояние сестрата на ищеца дава показания, че след катастрофата брат й изпаднал в притеснение какво ще се случи занапред и какво е станало, не говорел много, изпитвал емоционален дисбаланс, бил тъжен и не комуникирал, не си вдигал телефона, променил начина на общуване в семейния кръг, изпитвал недоверие от ситуацията, имало подигравки, защото нямал шофьорска книжка, като например негова позната му говорела неща от сорта: „как ще излиза и какво ще прави като няма шофьорска книжка и коя жена ще хареса мъж без шофьорска книжка“. Имал и притеснения относно работата си, изпитвал голям стрес, понижили го в длъжност „склададжия“, статии били публикувани в социалните медии с негови

снимки от фейсбук, което допълнително нанесло нови удари. След като му върнали книжката отново шофирал, но не и мотоциклет, защото имал уплаха, моторът бил повреден след катастрофата и не ставал за управление.
Колегата на ищеца Т. К. знае за катастрофата - през декември 2021г. Г. се удря в таксиметров автомобил и след това бил притеснен какво ще се случи с работата му и с крака, защото имал рана. В работата го понижили, преместили го в друг сектор, подигравали му се, че е останал без книжка, че не може да шофира, спаднало доверието на колегите му заради случката.
Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния административен акт/действие/ бездействие. Съдът намира, че описаните психически състояния и поведенчески реакции на ищеца в исковата молба са частично потвърдени от свидетелите - сестрата и колегата на ищеца.
Третата предпоставка за присъждане на обезщетение е наличие на причинно – следствена връзка между издадения и отменен от съда незаконосъобразен административен акт и неимуществените вреди, за които свидетелите потвърдиха. Настоящият съдебен състав, след като се запозна подробно със приложените решения на СРС и АССГ намира, че НП е отменено от АССГ изцяло на формално основание – съдът е преценил, че липсва пълно описание на нарушението в АУАН и НП, както и обстоятелствата, при които е извършено, поради което не може да бъде извършена преценка за наличие на виновно поведение на Г.. Предвид това обстоятелство, макар да е налице причинно – следствена връзка между отменното НП и настъпилите вреди в емоционалната и лична сфера на ищеца, претендираният размер от 25 000лева е прекомерно висок. Съгласно чл.52 ЗЗД във вр. с § 1 ЗР ЗОДОВ обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи факти, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. Като взе предвид факта, че НП е отменено, но не е установена безспорна „невиновност“ на ищеца И. Р. Г. за случилото се на 04.12.2022г. на [улица], в района на кръстовището с [улица]по самостоятелното платно, предназначено за движение от ул. Ген. Н. Ж.“ към ул. Й. Х. ПТП с управлявания от него мотоциклет и насрещно движещият се лек автомобил „К. С.“ рег. [рег.номер на МПС] , съдът намира, че е справедливо да определи обезщетение в размер на 2000 / две хиляди/ евро за претърпените неимуществени вреди, вследствие от временното отнемане на свидетелството му за правоуправление. За вредите от публикуването на статии в социалните медии причинно – следствената връзка с издаденото и отменено наказателно постановление от събраните доказателства не може да се проследи, тъй като не е ясно как лицата, публикували статии за събитието са получили информацията за ПТП и от кого, поради това тези вреди не подлежат на обезщетяване от СДВР. Не е доказано също, нито с писмени, нито с гласни доказателства, че Г. е бил шофьор в НСО на висши държавни служители, поради което и отнемането на книжката да е довело до накърняване на доброто му име в обществото. Отнемането на книжката всъщност не е извършено по силата на отменното НА, тъй като принудителната административна мярка по чл. 171, т.1 от ЗДвП „Временно отнемане на СУМПС на водач“ се извършва с отделен административен акт, който подлежи на самостоятелно оспорване пред АССГ. Такъв нито е приложен, нито има данни да е отменян от съда като незаконосъобразен, поради което, поради липса на първата предпоставка на фактическия състав по чл. 1 от ЗОДОВ неимуществените вреди от самото лишаване от правоуправление за времето от 04.12.2022г. до 20.02.2024г. не следва да се присъжда. Установява се, че Г. след инцидента е бил преместен в друг отдел и сектор (показанията на св. К.), а според сестра му (св. Г.) е понижен на длъжност „склададжия“. Не са представени обаче никакви

писмени доказателства за заемана длъжност и служебни задължения на ищеца нито преди, нито след катастрофата, за да се потвърди, че длъжността, на която е преместен в друг отдел е по-ниско платена или по-малко престижна, което е понижаване в длъжност.
Претендират лихви от деня на увреждането, без да се уточнява кога се смята за настъпило това увреждане. В случая, понесените от ищеца страдания са установени с начална дата датата на ПТП, като отнемането на СУМПС е станало със съставяне на АУАН - 04.12.2022г., като без да са представени доказателства кога СУМПС е върнато, следва да се приеме крайна дата на увреждането - датата на отмяната на НП. Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им. Следователно, лихви се дължат от датата на решението на СГС, с което окончателно е отменено НП - 20.02.2024г.
При този изход на спора и при съобразяване на нормата на чл.10, ал.3 ЗОДОВ, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е частично основателна. Претендират се разноски по списък на лист 46 в размер на 2056,13 евро – адвокатски хонорар, за заплащане на който е представен договор за правна защита и съдействие подписан на 15.06.2026г., който служи и за разписка за заплащане на сумата в брой при подписване на договора. Исковата молба е подадена първоначално до СГС на 26.11.2025г. от друг адвокат – М. Х., който в приложеното пълномощно е дописал с химикал „адвокатски хонорар в размер 1600 лв. на 04.10.2024г. в брой“. Съдът, като взе предвид, че сумата от 1600 лева хонорар за адвокат Х., написал исковата молба изобщо не се претендира от ищеца, а адв. Н. е проявил процесуална активност само при разпита на двамата свидетели в о.с.з. на 26.10.2026г., както и поради основателно направеното от юрк. С. възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, намира, че съответно на уважената част от исковата молба следва да присъди на ищеца разноски за адвокат в размер на 340 /триста и четиридесет/ евро, по компенсация с дължимото по чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, съразмерно с отхвърлената част от иска юрисконсултско възнаграждение по чл. 37 от Закона за правната помощ.
Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 11-ти състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като недопустима исковата молба на И. Р. Г., чрез адв. Х. срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) – МВР в частта на претендираните имуществени вреди - платен адвокатски хонорар в размер на 2 хиляди лева за процесуално представителство пред СРС по ахд № 1392/ 23г. и 2 хиляди лева пред АССГ по адм. д. № 10166 /2023г.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) – МВР да заплати на И. Р. Г., ЕГН [ЕГН] обезщетение за неимуществени вреди в размер на 2 000 /две хиляди/ евро - претърпени негативни изживявания – психически и емоционални болки и страдания, поради отменено като незаконосъобразно Наказателно постановление №22-4332-026210/14.12.2022г., издадено от началник група отдел „Пътна полиция“ – СДВР, ведно с дължимите лихви за забава от датата на отмяната на НП - 20.02.2024г. до окончателното изплащане на главницата.

ОТХВЪРЛЯ исковата молба в частта за горницата над присъдения размер до претендираните неимуществени вреди от 25 000 лева (12782,30 евро) като недоказана.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) – МВР да заплати на И. Р. Г., ЕГН [ЕГН] разноски по компенсация в размер 340 /триста и четиридесет/ евро.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок пред Върховния административен съд.